

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponekod in dnevno po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrta leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrta leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrta leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrta leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrta leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrstopenjske pete vrste 5 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se pošiljajo v redakciji. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opraviništvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 6. marca. Reuterjevo agentstvo prinaša „avtentične“ uvete miru. Ti so: vojne odškodnine dobi Rusija 1410 milijonov rubljev, katerih 1100 Turčija plača z odstopom azijskih zemljišč, 310 jih pa v gotovini plačati ima. — Meje Bolgarije slede po toku Karasurreke, objemajo vse vzhodnje ozemlje od Čirmena do Varne, vlečejo se od Pirota na sever, Pirost ostane pri Bolgariji. — Srbija dobode Sjenico, Novibazar in Vranjo. Črna gora dobode Bar, Podgorico, Spuz in Nikšić.

Peterburg 5. marca. Verjetno je, da se kongres snide v Berlinu. Ratifikacija miru mora v 14. dneh zvršiti se v Peterburgu.

Na Dunavu so začeli torpede iz vode jemati in se bode ladijeplovje zopet začelo.

Carigrad 5. marca. General Ignatiev je danes v Carigrad prišel, obiskal ministre in poslanike, a se vrnil potem v San Štefano. Veliki knez Nikolaj obišče sultana v četrtek ali soboto.

Peterburg 4. marca. Veliki knez Nikolaj je carju iz San Štefana telegrafiral 3. marca ob 5. popoldne: Čast mi je vašemu veličanstvu čestitati, ker je mir sklenen. Bog je nam dal srečo dokončati veliko sveto stvar, začeto od vašega veličanstva. Ob dnevi osvobodjenja rabov je vaše veličanstvo odrešilo krščane od muslimanskega jarma.

Peterburg 4. marca. „Agence Russe“ pravi, da jej je javna radoželjnost, izvedeti avtentične mirovne uvete, razumljiva; a pre-

teklo bode še nekaj dnij, predno pridejo tu sem. „Agence Russe“ nadalje zatrjuje, da bodo izvirni mirovni uveti, kadar bodo znani, popolnem dementirali vsa pretiranja, ki so ja doslej razširili bili sovražniki Rusije. Oni bodo razven mnogo družega pokazali, da je vojna odškodnina toliko kot nič in da se vprašanja garancijskega ni ne omenja. Vsake hipoteke na uže hipotecirane dohodke se ni v ozir jemalo nij.

London 4. marca. „Daily Telegraph“ ima članek močno vojevit. On pravi, da se mora angleška vlada eventualno na veliko in dolgo vojsko pripraviti. Tudi sangvinikarji ne morejo reči, da bi časi obetali mir. — „Times“ pravijo k sklepu miru: „Zdaj mora Rusija z Evropo račun narediti, in če bode Rusija v svojih terjatvah prevzetna, utegne stati pred začetkom pravega boja. Dokler ne bodo uveti miru znani, mora Anglija potrpeti. Vsa moč Angleške se mora braniti za brambo njenih interes.“

Carigrad 1. marca. Telegram poveljnika v Janini poroča zadnjo nedeljo, da so bili grški vstasi v vasi Plutonos, kjer jih je bilo 2000 zašaucanih, tepeni.

Pariz 4. marca. Vsled mirovnih uvetov se bodo baje tri četrtine plačale z odstopom Batuma, Karsa, Ardahana in oblasti Bajazidskega; vprašanje zavoljo prevoznje skozi Dardanele ostane še rešiti; za podunavsko ladijeplovje ostane vse pri prejšnjem; meji Črnogoro in Srbijo ostane ena proga za turško zvezo z Bosno in Hercegovino; ladij Turčija nič ne odstopi Rusiji.

Odgovor na dr. Vošnjakovo interpelacijo.

V državnem zboru je 4. marca minister-ski predsednik knez Auersperg odgovoril na

interpelacijo dr. Vošnjakovo. Rekel je, da je vlada imela od kraja namen pri njegovem veličanstvu nasvetovati, naj se deželni zbori snidejo mej veliko nočjo in binkoštni, kakor druga leta. Vsled tega so bile nove volitve razpisane v prvih dneh pretečenega meseca. Od takas je izmed udeleženi krogov od mnogih strani bila želja izrečena, naj bi se deželni zbori še le v jesen sešli, in naj se volitve tudi kolikor mogoče blizu takas vrše predno se bodo deželni zbori sešli. Vlada je mislila, da mora tem željam tem bolj ustreči, ker je v vseh deželah budget za leto 1878 uže v zadnji sesiji sklenen. Zato so bila v zadnjih dneh volilna dela ustavljena in je bilo pridržano, da bodo volitve vršile se stoprav v jeseni predno se bodo zbori sklicali. Kar se tiče uže zvršenih volitev volilnih mož, ne bodo ovržene ali anulirane.

To je ministerski odgovor. Ob našej tiskovni svobodi ga moramo samo na znanje vzeti. Kritike ne bi g. državni pravdnik na svetlo izpustil. Le obžalovanje bode izrečeno, da ministerski predsednik nij povedal, kdo je željo izrekel iz „udeleženi krogov“ t. j. volilcev. Dan denes vendar novinarstvo vse izve, in sicer uže naprej. Različne stranke imajo različne svoje organe. Ali v prav nobenem časniku mi nijsmo brali take želje. Tudi ne, da bi jo bil kak ud te ali one stranke tu ali tam sprožil. Da, celo, kakor je nam, ki smo v opoziciji, prišlo sistiranje teh volitev tako iznenada in naglo, da smo pomen te ne-navadne naredbe v prvem hipu morda še pre-cenili, ravno tako nepričakovan je bil ta vladin korak ustavovercem samim, kajti videli smo, da njihovi organi več dnij nijso hoteli niti verjeti, da so volitve res ustav-

Listek.

Lov in spomlad.

(Spisal . . .)

(Dalje.)

Časa vina pa prigrizljaj kruha sta nas okrepčala. Brzo naprej! do Police je še dve uri hoda. Pot nij več tako strm in jeli smo dobro korrčiti. Prijatelj B, ki je bil prvi, nastavi se in mi za njim. Kraj poti ležala je vreča, v večjih krajih od mišev prejedena; iz vreče gledala je oljka in moka se je raztresala. Nekoliko korakov naprej enaka vreča ali žakelj na drugo stran pota. Brzo smo uganili, gotovo sta na tem mestu poginili preteklo jesen dve beračici, o katerih se je slišalo, da sta se na poslušaje logarjev na Polici v strašnem vremenu in v snegu vendar še čez gozd na dom podali. Milovalna misel se je nam vsakemu na obrazu videla in molče smo koračili naprej. Za uro hoda se zopet prija-

telj nenadno ustavi in — glej ti — pod široko hojo vidimo slabo odeto žensko truplo, na zobeh ležeče, na hoji frišno zasekan križ. Kakih 15 korakov naprej enako truplo, odeto s čisto, belo tkanino in zraven trupla mala steklenica blagoslovljene vode in oljka ve-jica. Mili Bog, kaka smrt! Gotovo sta v velikem strahu ubogi reyi z bremenom obloženi odrinili iz Police v strašno zimo in sneg, zmagovali trud več ko dobro uro, ali upel-nima nij bilo drugače, kakor popustivši bre-meni, ves težavni zaslužek, vrniti se proti Polici. Kdor ve, kaj pomenja visoki sneg v pišu in zametavanji, ako ga moraš v breg ga-ziti, temu bode lažje povedati, koliko sta ubo-žici prizadevali si, predno je prva pod ono hojo, druga nekoliko korakov dalje omedlela, padla, in se nikdar več ne zbudila. Gotovo do zadnje moči sta vse težave zmagovali, kajti le še četrta ure je od tega mesta do Police.

Mrak se je uže stiskal, ko smo žalostni

kraj zapustili. Kasneje smo zvedeli, da sta bili nesrečnici iz Trstja doma in šli z malo obrtnijo v Primorje ter z nabranim živžem se vrnili proti domu. Dva dni pred nami so ju našli.

Potihnili smo. Ptičev, ki se na večer naj-lepše glasijo, nijsem slišal, tembolj so mi ne-prijetno doneli glasovi dvojih sov, ki sta se v robu nad nami jele glasiti.

Bili smo na robu. Pot se prenagne na-vzdol za deset minut pod robom je Čabran-sko poslopje, še pet minut in bili smo pri šneperskeji hiši.

Za trenotek je bilo vse pozabljeno. Dva logarja sta nas čakala, došla iz Klanega. Pravi-la sta nam, da sta kasno naše poročilo do-bila, priti s ključem na Polico, nam pa je vendar bilo dosti lažje pri sreči, kajti celi pot nas je misel tlačila, da bi zavoljo kake po-mote ali neprilike logar in ključ ne došla.

V mali kuhinji je bister ogenj gorel. Na klopice smo posedli in sušili prepotene srajce.

jene in še zdaj se ogibljejo o tej stvari več govoriti.

Drugi razlog je ravno tako lep, namreč, da, ker se naj zbori snidejo še le jesen, naj se tudi volitve v jesen opravijo. Le žal, da nij povsod tako. Kranjci smo uže lani v sredi največjega dela volili, pa se tudi naš zbor snide še le to jesen, torej nijso bile volitve prav „blizu“ shoda zborovega, temuč leto in dan. Kako se to sklada z ministerskimi razlogi, tega mi v svojem omejenem podložniškem stanju ne razumemo in ne moremo razbrati; pač si nekaj mislimo, ali ker imamo le svobodo misliti ne pa tiska — molčimo. Pride tudi čas govorjenja.

Bosensko vprašanje.

Iz Pešte se telegrafuje 4. marca: Denes uže oficijalni listi priznajo, da odločilni krogi hočejo v Bosno marširati. Dopisi enaki se tudi v opozicijske liste vtihotapljaajo. Vojaški dunajski dopisnik „Pester Lloyd“ poroča, da se v tem hipu kredit ne bode potreboval. Narobe pripravlja se vojaška uprava na navadno poslovanje. Tako je te dni deželni komendant Edelsheim-Gyulai dobil ukaze za prihodnje manevre, iz česar se vidi, da so za prihodnjo jesen samo navadni manevri na Ogorskem namenjeni, a na Češkem bodo veliki manevri z dvema koroma, pri katerih bosta cesar in cesarjevič navzočna. Ta poročila se skladajo z občno razširjenim mnenjem, katero jako dvomi, da bi monarhija vojno akcijo začela, a za trdno misli, da je skleneno nekoliko mobilizirati in v Bosno in Albanijo marširati.

„Visok vojašk dostojanstvenik,“ — pripoveduje dalje „Lloyd“ — kateremu so te dni pripovedovali, da je Ogorska zoper to zasedenje Bosne, odgovoril je te besede: „Nič ne pomaga, mora se zgoditi. Nagon samo sebe ohraniti, sili monarhijo, da zasede ta ozemlja. Če nečemo ruskim in italijanskim vplivom v onih deželah blizu naših mej vrat na stečaj odpreti, potem nam nič ne ostane, nego da sami notri gremo in tam pošteno delamo, kakor naš državni poklic terja. Če ne pojdemo tja, pojdejo drugi, če ne denes pa jutri; če nemamo političnega želodca, da bi te dežele prebavili, pa ga bodo drugi pokazali, potlej bomo pa tudi mi požrti. Zato pravim: mi nemamo izbirati. Bog z nami.“

Dunajska „N. Fr. Pr.“ pa poroča, da je bilo mej državnimi poslanci uže 4. t. m. razširjeno govorjenje, da avstrijska vojska uže

drugi dan prekorači mejo v Bosno in Hercegovino. Drug njen vir je hotel vedeti, da se bode meja prestopila pri Otočcu v granici, torej se bode najprej na Bihač marširalo. — Rečeni list, ki se je prej tako ustavljal vsakej okupaciji, svetuje zdaj, naj se obsedenje naglo in od več strani izvrši, ker vsak nevspeh bi bil veljavi države na kvar.

O bosenskih notranjih razmerah se piše v „Pol. Corr.“ tako:

„Avtonomija Bosne, za katero govore dozdaj znani mirovni uveti, ne bi bila nobenej stranki všeč. Prebivalstvo bosenske dežele uže od nekdanj živijo v vednem mejsobojnem prepiru, in zatorej se je v obče bati, da bi utegnile v avtonomiji dobiti te razne nemirne stranke priliko, javno si nasprotovati, kar bi gotovo škodilo blagostanju dežele in vsakega posameznika. Za tega delj tu v obče vlada mnenje, da Bosna potrebuje močne in pravične vlade, katera more svojo voljo pri vseh strankah doseči. To prepričanje pak je pri Mohamedanih onih krajev napravilo neko izpremembro v mišljenji njihovem, katera označuje renegatstvo teh ljudij.

Dokler je bila v turškeji vlasti Bosna, so osobito slovanski mohamedanci kar za stavu s pravimi Turki morili ubogo rajo. Zdaj pak ti ljudje nehte biti več Turki in se pri vseh prilikah izdajajo za Slovane, katerih imena nosijo ter katerih šege in običaje so, da si turške vere, pridržali. Naenkrat so ti Slovani-Turki prišli do izpoznanja in pravijo, da je turška vlada nje prej prezirala in v visoke službe nameščivala samo azijske Turke, ki so si tu žepe polnili. Da se obče nezadovoljnosti ustreže, je bilo uže nekoliko proglašov izdanih, ki so bosenske prebivalce ščuvali, naj izženo iz svojih dežel vse azijske prišlece ter naj v Bosni zavlada domači ljudje.

Begi in najuglednejši mohamedanci mislijo zjediniti se z glavarji katoliške stranke, ter poslati na Dunaj deputacijo, katera bi imela ondi natanko opisati žalostno stanje teh dežel, ter z ozirom na to, da je turška vlada ondi prav nemočna, prositi Avstrijo, da se svojimi vojniki zasede Bosno in Hercegovino. Imena odposlancev (katera smo v našem listu nedavno naveli) so: Hussein-beg Kapitanović; Attif beg in Mehemed-beg Sokolović. Poleg tega se govori, da gre iz Serajevega tudi župnik in frančiškanski provincijal Fra Grgo Matić na Dunaj, a gotovo še nij.“

Tovor je bil v izbi razložen, nič potrebnega nijsmo bili pozabili, samo kos sveče. Suhe trske so svečo nadomestovale. Večerja je bila skoraj pripravljena, čaša vina se je prilegla, kakor volku krogla v pleča, tobak smo zapalili in zdaj: „kako jutri?“

Logarja sta bila, to smo na prvi mah izpoznali, slaba „petelinarja“, niti za prava mesta nijsta vedela. Mesto, ki sta ga nam za najboljšega zaznamovala, prepustila sva s prijateljem B. svojima tovarišema in jaz sem logarju Franju rekel, da naj naju odpelje za Bifre, kraj, katerega sem za dobrega spoznal, ko sem bil pred 3. leti na Polici.

Kako ugodno nam je došlo, da je bilo na izbi še sena. Okolo 11. ure smo polegli, spali pa nič. Skoraj prevelik trud in misel, da ne bi pravega časa prespali, sta nas dramila, in ko sem oči zatisnil, bili sti oni nesrečni ženski pred mano in slišal sem pla-

kajoče glasove sov; mojim prijateljem se je enako godilo.

Prav ustregel nam je logar s klicem: „Gospodje, na noge! ura je dve!“

Razšli smo se takoj pri hiši. En logar pa dva lovca proti velikemu Pomočnjaku, prijatelj B., jaz, logar Janko, ki je z nami prišel in logar Franjina proti Bifrom.

Hladna jasna noč je bila, noge trde in lene, pot slab in po mestih še silo snega.

Po tretjej uri smo bili na mestu. B. si je izvolil prvi rob na desno roko, jaz z enim logarjem šel sem naprej. Nijsva dolgo poslušala in oglasila sta se dva petelina, jeden nad nami, drugega nijsem mogel uganiti.

Ali gorjé človeku pri tem lovu, ako mu svet nij znan, posebno v tako skalovitem in s kladami založenem gozdu.

V tako stisko sem zašel, da nijsem mogel naprej. Petelin se je slabo glasil in prenehoval, in zdelo se mi je, da je dalje, kakor je

Nove vojske ruske,

katere še vedno prihajajo v Rumunijo, pošiljajo Rusi, če „Pol. Corr.“ prav poroča, iz teh razlogov: Prvič so ruski kori, kateri so prišli črez Balkan, imeli velike izgube. Več od 20 tisoč mož so vzela huda pota in mraz. Ako se tem pridodajo mnoge žrtve raznih bitek ter veliko število sedaj bolnih vojakov, lahko je umeti, zakaj treba toliko novih krdel v te kraje pošiljati. Govori in trdi se, da so po celi oddelki popolnem izgubili se v grapah balkanskih, da se nič ne vé kam in kod so zašli; nekaterim polkom je mraz v jednej noči uropal 400—500 mož. Drugič je treba novih vojakov i za zasedanje raznih pridobljenih okrajev. A naposled se tudi glasi, da imajo novo dohajajoča krdelja samo izmenjati vojake, ki so se prej borili, a ostati mesto njih za posadko osvojenim deželam.

V Galacu so neki najeli hiše, kjer bodo ruski uradi. To mesto bode najbrž središče vse komunikacije mej Rusijo in okupacijsko vojsko v Bolgariji.

Stanje Bolgarije in Tracije, v obče onih dežela, kjer je bila vojska, je silno žalostno. Plevna, Šibka in drugi kraji nijso skoraj ni sledu ostavili za soboj. Tla so ondi kakor razkopana in samo mnogo kostjakov živalskih in včasih tudi človeških leži sem ter tja. Drugodi so pak videti pogorišča in hiše, v katerih nij prebivalcev. Oni so po nekoliko boječi se Turkov, a po nekoliko iz strahu pred Rusi pobegnili iz svojih domovij. Ruse so bili namreč Bolgari preko Balkana povsodi z veseljem sprejemali in za rešitelje pozdravljali. Ko so se pak pozneje Rusi zopet umaknili, prišli so Bašibozuki in Čerkesi ter so Bolgarom požgali vse hiše, skrunili njih žene a morili jim otroke. Tudi Bolgari so porabili zmage ruske, da so se osvetili turškim krvnikom. Preko 350 vasij in 8 mest je bilo razdejanih in okolo 300.000 ljudij je storilo pri tem nesrečno smrt — in to, kakor se umeje ob sebi, v klanjih pred vojsko in mej vojsko.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. marca.

Ogerski ministri pridejo v četrtek na Dunaj, da bodo s cislejtanskimi vred sklenili kako postopati nasproti delegacijam in kongresu.

Vnanje države.

Srbski „Istok“ piše: „Rusija ne more biti za jeden slovanski narod mati, a za drugi

bil res. Da sem dneva počakal, bi ga bil streljal; toda vrnil sem se, črez klado padel, in — petelina prepodil. Zalezoval sem še drugega; toda predno sem do njega prišel, nehaj se je glasiti; gledal sem ga do belega dne, ko je brstje obiral, sem ter tja je ene dvakrat peti poskušal, potem pa odletel v nižino.

Šel sem na mesto, kjer smo obljubili se sčakovati. Bil sem prvi tam. Nevolja mi je prešla, ko sem gledal z visocega roba prelepi prizor vzhajajočega solnca. Uže to, da sem sedel in počival, se mi je, do dobrega upehanemu, radost zdela. Pod menoj so bile še mračne doline, tihi gozd. Na levi žareči Snežnik kranjski, na desni enako razsvitleni bratje hrvatski: Girovski snežniki, in zmirom naprej na desno le gozd in hrib črez granico naprej proti krajem, kjer so bratje naši jugoslovanski boj za svobodo bili tačas. Naravnost od mene strmeli so gorenjski velikani, mej njimi

mačeha. Zasluga Srbov je carju znana. Opravičenje za vojno, ki je pariški traktat uničila, smo mi Rusiji na roko dali. Mi smo svojo kri za Rusijo prelivali, zato menimo, da bode Rusija naše interese varovala. Sicer bomo prej ali kasneje svoje meje dosegli. Bosna in Hercegovina nam ne otideti.“

Na **Francoskem** je pri dopolnilnih volitvah zadnje nedelje zopet republikanska stvar pokazala, da je neiztrebljivo poglajala koreninice povsod. Izmed 17 volitev je 10 republikanskih, 4 so konservativne in tri se ponavljajo. To so volilni kraji, ki so jih prej konservativci imeli.

Iz **Rima** se poroča, da so razmere vatikana z dunajskim dvorom jako prijateljske. Govori se, da je papež dobil iz najvišjih avstrijskih krogov pismo, ki mu ponuja kjer koli hoče, zlasti na Tirolskem, bivališče, ako Rim zapusti.

Dopisi.

Iz Sela na Goriškem 5. marca. [Izv. dop.] Marsikateri človek naše nam nasprotna stranke se je v zadnjem času zelo veselil, ker se je v mnogih krogih govorilo, da vsaj bode vendar „tistih od slovenskih prenapetih ustanovljenih nepotrebnih čitalnic“ konec. A to nij tako, kajti narodno gibanje se je začelo v poslednjem času kljub vsem oviram še bolj vzbujati in, kakor vsaka utrujena stvar potrebuje počitka, tako so začele neke naše čitalnice ne le po Kranjskem in Štajarskem ampak tudi po Goriškem in po celem slovenskem deželi po dolgem počitku in dremanju z nenavadno navdušenostjo na polju narodnega socijalnega napredka delovati. Res, letošnji pustni čas ima zabilježiti toliko veselja po celem slovenskem svetu, da gotovo nikoli poprej ne toliko. Tudi Čerčanje na Goriškem napravili so nam 17. februarja t. l. v krasno okinčanejši poštnej dvorani veselico se zanimivim programom.

Vsak, kateri je bil pri tej veselici navzočen, pritrditi mora z nami, da letos so pokazali čerčniški diletantje, da so svoji nalogi kos. Gospa učiteljica Krsnik z deklamacijo „Prerokba“ in gospodična Lebanova z deklamacijo „Preširnova oporoka“ pokazali sta se kot izvrstni deklamovalki.

Igra „Brati ne zna“ se je dobro vršila, posebno se je dopadal občinstvu Ant. Lebanov. Tudi je treba opomniti še govor g. prof. Povšeta, kateri je jedrnatopominjal naše kmete na nove kmetijske iznajdbe, in jim svetelval obdelovati svoje polje po najboljših nasvetih učenih izkušenih mož. Res, žeteti bi bilo, da

bi nas taki možje, kot je g. Povše, večkrat obiskali, ter nam k zboljšanju našega še zelo zanemarijenega polja s svojim podukom in s svojimi izkušnjami izdatno pripomogli.

Po besedi so goreli umetni ognji, in po večerji je bil ples, ki je trajal do zora. Ljudstva je bilo dovolj, a vse je bilo židane volje. Sklenili so odborniki napraviti drugo besedo na belo nedeljo po velikej noči.

Od Male nedelje 3. marca. [Izv. dopis.] Pri šolstvu po slovenskem Štajeru se godé čudne reči, katere bi rad na drobno opisal, pa mislim, da kritik o šolstvu ne morejo uredniki slovenskih časopisov sprejemati. Jaz samo to rečem: Čudno, čudno je vse to, kar se godi s slovenskim našim jezikom, s slovenskimi knjigami, s slovenskim učiteljstvom. Kar se tiče naše šole, mi je nerazumljivo, zakaj je prav za prav naš spoštovani učitelj tako naenkrat prestavljen. Meni se zdi, da tistega greha, ki se mu je očitil, je le v mali mali meri kriv, in marsikateri drugi učitelj, ki ima dotično pomanjkljivost v največji meri, pusti se na miru. Toda naš učitelj je bil značajan narodnjak. — Poleg tega bi bil rad videl, da ne bi bil mežnar v šoli imel enake pravice ž njim. Pa je že marsikaj čudnega na svetu.

Z Gorenjskega 5. marca. [Izviren dopis.] Brž z začetka rusko-turške vojne so sovražniki Slovanov hujskali na vojsko proti svetelj slovenske Rusiji, osvoboditeljici turške raje, ter skušali dokazati, da vse ruske vojne operacije na Balkanu škodujejo avstrijskim interesom, katere so jednali z nemčurskimi in magjarskimi interesi; a do sklepanja premirja niso vsa njih vpitja imela nobenega uspeha. A zdaj, ko je ustavljeno prolitje krvi na bojiščih in se ima sniti kongres, so zopet Magjari jeli siliti v vojno z Rusijo, poudarjaje, da reforme, katere bi vpeljala Rusija na prid turškemu Slovanstvu in krščanstvu, oškodujejo Avstrijo; nemški slovonožni listi sicer tako vojsko odsvetujejo, a vendar podpihujejo sovražstvo do slovanske Rusije s tem, da trošijo razne vesti o krutosti pri vojevanji in zatiranji neruskih narodov v ruske državi, katere so večidel zlagane ali pa zelo pretirane. Tako celo konservativni „Volksblatt“, kateri je pred nedavnim pisal Rusiji in Slovanstvu sovražen članek, v katerem razlaga, da so interesi angleški in avstrijski v orijentu paralelni, a se ne križajo, in tako vsaj indirektno priporočal skupno postopanje

Anglije in Avstrije v orijentalnem vprašanji, v drugem pa na široko navajal točke, katere škodujejo avstrijskim interesom in kot tako zaznamoval svobodno in povečano Rumunijo, Srbijo in Črno goro in avtonomno Bolgarijo, zdaj se pritožuje o nekem vsiljevanji ruskega jezika katoliškim Fincem pri cerkvenem govoru in mu nij po volji, da liberalni časniki takih postopanj ruske vlade bolj ne povzdigujejo, kar je po našem mnenju ta list sam skombiniral vojen po notranjem sovražstvu do Rusije in Slovanstva, kakor uže mnogo drugih člankov prej, v katerih je uže večkrat jasno pokazal veliko nepoznanje ruskih razmer.

Dosedaj so vsa kričanja slovanskih sovražnikov bila brez uspeha, a zdaj, kakor kaže naš ta odjek v višjih krogih. A vendar še ne verjamemo, da bi presvitli cesar, prijatelj ruskega „batjuške“, v kako proti rusko politiko dovoli. Časniki, celo vladni ti hotel so razširili vest, da bode Andrassy v delegacijah zahteval izredni kredit za vojne priprave, in razlagajo to s tem da Avstrija napravlja vojsko proti Rusiji. Mi avstrijski Slovani bise ne mogli sprijazniti s takim postopanjem, katero bi bilo jako nevhvaležno, ker je Rusija 1849. leta Avstrije rešila pogina, ter zdaj zopet prinašala nebrojne žrtve za osvobojenje Jugoslovanov in v prid civilizacije in človeštva. Taka vojska bi bila jako škodljiva avstrijskim interesom, ter bi Avstriji v prsi zasadila smrtni meč, ker zmage nemamo pričakovati. Res je vojaška „Wehrzeitung“ dokazala, če naša država postavi vso vojno moč proti Rusiji, da je zmožna zmagati. Brez ozira na to, da so prerokovanja tega časnika večkrat goljufala, da njegovi preračuni zavoljo tega nemajo veljave, ker so se ozirali na razmero vojnih močij Rusije in Avstrije, a se nič ne ozirajo na slabo stanje avstrijskih financ, na notranji razkol avstrijskih narodov in naše razmere do sosednjih držav, mogočne Nemčije in zjedinjene Italije, kateri ste prijazni Rusiji. Nemški kancelar je sicer rekel, da on svojemu monarhu ne bo nobene vojske nasvetoval, katere bi ne odobral nemški narod, a s tem še nij rečeno, da v kakej avstrijsko ruske vojni ostane Nemčija nevtralna, prej protivna. Mnogim pruskim državljanom in celo katoliškim Jörgom se sline cede po nemških avstrijskih deželah, ker še to pridobitev smatrajo za popolno zjedinenje Germanije pod prusko dinastijo. Mnogo glasov se je uže slišalo iz rajha, izrazujočih hrepenenje po av-

dosti znancev poprejšnjih let. In kolikor več nebeške luči, temveč vidi skoraj čez vso gorato Kranjsko in lepi kos hrvatske ravnine. Okolo mene pa vse živo! Tášica in kraljič, najbolj majhena, pa najbolj čvrsta pevca, ne podasta se večjim žvižgalcem. Ščinkovci otresajo pa pribuševajo, kakor bi hoteli, da še bolj gladko mora teči. Bolj proti dolinam kosi žvižgajo, brez not, zmirom staro pesen, na vsakem robu pa drozeg, „devetovižnik“, zdaj svojo razglasi, ki se njemu in meni najbolj dopada, potem ščinkovcu kaka dva takta popravi, brzo pa tášico in kraljiča še bolj jezično oponaša, kakor da bi mu bila predrzna v pevskem zboru. Kosa na miru pusti, ker sta si v rodu. Senice so plesalke, vseh barv se vrstijo, manje in večje. Na hojici tik mene se neboječe po trikrat prekucnejo in za nožice obešavajo in uže jih nij, in druge so tu.

Kje ste ponočne čudne misli, od kod kar mahoma tako sladek čut?

Otročja leta, prvi zvončki, vidim vas pred saboj, in tudi nekdanje tovariše in tovarišice, eden pred drugim hitimo vsak, da bi jih prvi potrgal.

Najlepša doba, kaj te zbujeva na mestu, kamor te nijsem klical, kjer te nijsem gledal? Mar je v resnici tam, kjer hiše stoje, dosti hudobije in le tukaj je sladka dobrota in nedolžnost, nekoliko tudi tvoje, ki te zopet izpozna, hladi in objema?

„Kaj li spiš?“ tako se uže tik mene oglasi prijatelj. „Kdo je petelin?“ „Hudič ne petelin, skoraj ubil sem se.“ Vsi štirje smo skupaj. Vsak je slišal, vsak videl petelina, nobeden ga nij streljal. „Kdo zna, kako se je na Pomočnjaku godilo?“ Streljati se nij slišalo. Samo da vemo, da petelini so, in da se še glasijo, jutri jim bo druga pela. Pomenkova se tako, šli smo proti Polici, spotoma smo še dva roba presledili, povsod je bilo petelina slediti. Pri hiši smo uže našli prijatelja.

Njima se je slabše godilo, onadva nijsta petelinov ni sledila ni videla. Nejevoljna sta sklenila naju popustiti. Eden da gre v Klavo, kamor ga je, kakor smo brzo uganili, domača putika E. vlekla, drugi, nekoliko sitnež, da gre proti domu. Nijsmo ju ustavljali in po zajutruku sta šla vsak v svoj kraj; midva z B. pa na seno, kjer sva zaspala in sva spala kakor v zibelki, dokler nas poludne in želodec nijsta prebudila. Teško je lačnemu jedi čakati. Vendar ložje se potrpi, če si je treba sam jed pripravljati. Izven navadnega golaža in polente se je nama v čast binkoštnje nedelji tudi pleče kuhalo. Pred hišo je bilo tualo, solnce je prigrevalo, tički žvrgoleli in po hribu navzdol vode šumele. Sošli smo se, pa tobak pušili, potem sva se pa s prijateljem odpravila ogledovat kraj.

(Dalje prih.)

strijskih cislejtanskih provincijah. Ravno tako sosedna Italija, akopram laška vlada večkrat zagotavlja prijateljstvo Avstriji, hrepeni po osvojenji avstrijskega Primorja, južnih Tirol in Dalmacije. Tako bi v kakej rusko avstrijske vojni gotovo Italija in Nemčija stopile na stran Rusije, posebno Italija uže dela za to potrebne vojne priprave. Nij verjetno, da bi Francija zavirala Nemčijo v njenem pohodu, ker se vedno množe glasovi, da bo skušala po mirnem potu pridobiti 1870 l. zgubljene dežele nazaj, in če jej Nemčija jih odstopi, utegne stopiti v vrsto avstrijskih sovražnikov. Na angleško pomoč pa ne moremo računati, ker Angleška ima le malo vojakov in bi utegnila s svojimi hinavsko politiko zapeljati nas v zadrege in nas potem popustiti, kakor je naredila s Turčijo.

Domače stvari.

— (Sokolova maškerada) v ljubljanskej čitalnici pustni vtorek je bila letos še sijajnejše obiskana nego kedaj prej. Vsi prostori so bili prepolnjeni, tako da se je težko plesalo. Mask je bilo v dvorani nad poltretje sto. Skoro isto toliko je bilo nemaskiranih udeležencev. Tudi prostori v čitalniški restavraciji so bili natlačeni vse popoldne in vso noč. Obširnejši popis hoče dopolniti naš poročevalec.

— (O novem kranjskem deželnem načelniku) g. Francu vitezu Kallini pl. Urbanovem se govori, da je jako strog mož, a sicer da je uradnik v onem pomenu, ka bode delal v interesu vsake vlade, ki je ali pride, torej po osebnem nij strankar ni na levo ni na desno. Iz dela ga bomo natančneje izpoznali.

— (Organ naših nemškutarjev,) butelj „Laib. Tagblatt“, se je tudi v toliko spokoril, da je zdaj sam za posedenje Bosne, proti kateremu je prej vedno strupene besede pisal, ali bolj prav: izrezaval. Zdaj pa imejuje ta korak: „der erste selbstständige schritt unserer auswärtigen regierung“. — Doslednost! To se ve, da naš butelj krivo sodi, misleč, da bode ta korak zgodil se proti Rusiji. Domišljamo ga, da je naš cesar napil v Košicah „svojemu prijatelju in zavezniku ruskemu carju.“

— (V tukajšnjem nemškem gledališču) je letos naredila maškerada, ki je hotela čitalniške konkurenco delati, popolen fijaško.

— (Pust.) Korza v Ljubljani tudi letos nijmo imeli. Ali pust je vendar terjal svoje pravice. V zvezdi se je pustni vtorek po polu dne vse trlo naroda, ki si je razgrajaje „konfeti“ v obraze lučal, tako da je še zdaj polne kupe teh močnatih ljubeznjivosti v zvezdi nasutih. Časi soresni in slabi, vse toži, ali na vse zadnje je ljudstvo vendar veselo in lehkomiselno, kakor le kedaj.

— (Zopet tat v šoli.) Ljubljanska realka je pri tatovih posebno v časih, radi jo obiskujejo. Pred par dnevi smo poročali o večji tatvini v enem realkinem kabinetu. — Predsinočnjem so tatovje zopet neko okno utrli, v realko zlezli in skušali ključavnico v drug kabinet potreti in ulomiti, ali nij se jim posrečilo. Le poskušaji dletskega dela se poznajo.

— (Nemško gledališče v Ljubljani.) Ker sta, kakor smo poročali, dva shoda naših ljubljanskih nemškutarjev v ka-

zini zaradi podpore nemškega gledališča grdo ponesrečila se, sklicuje zdaj baron Apfaltrern na danes v svoje stanovanje ložne posestnike, da izmed sebe volijo podporno društvo in plačajo subvencijo.

— (Katoliška družba) kranjska ima tu 31. t. m. občni zbor.

— (Imenovanje.) Za okrajne sodnike so imenovani adjunkti dr. Kravs za Loko, Kristijan Klavser za Kamnik, Alojz Czech za Idrijo.

— (Iz Ptuj) se nam piše: G. Anton Postružnik, učitelj v Zavrču, je po dolge bolezni 28. febr. umrl. Ranjki je bil rojen v Ljutomeru 30. maja 1823 in je služboval od 24. septembra 1841. Bodi mu zemljica lahka!

— (Razpuščeno društvo.) Koroška deželna vlada je razpustila katoliško-politično društvo v št. Lenartu v lavantinske dolini.

— (Požar.) V Tučni pri Kamniku je pogorelo Janezu Sušniku vse poslopje: hiša, pod, hlev in kašča s pridelki vred. Pogorelec ima 1500 gold. škode in nij bil zavarovan.

— (Korzo v Trstu.) Iz Trsta se nam poroča: Na pustni vtorek je bil tudi letos velik korzo. Ker je bilo vreme lepo, udeležilo se je te okrožne vožnje skoro tri sto voz. Mask je bilo menj, tembolj pa je bilo metanje s konfeti prezivo. Gostilne so bile polne.

Razne vesti.

* (Nesreča na Dunavu.) Iz Hainburga se nam piše: V nedeljo 3. marca peljalo se je popoldne pet frekventantov zakopniške šole (Pionnier-Cadeten-Schule) v Hainburgu po čolnu (Zille) v jedno uro od tu oddaljeno vas Stopfenreuth, da bi se tam dobro zabavali. Zvečer ob devetih uri, vračujoči se v temnej noči po vodi domov, zadeli so na ladijo blizu hainburškega pristanišča, kar je prouzročilo, da se je čoln prevrnil in je vseh pet mladencev v vodo palo. Dva iz mej njih sta utonila, ker nijsta znala plavati (jeden Čeh in jeden Nemec) in ne ve se še, kje sta se njiju trupli ustavili. Jeden se je prijel čolna in z njim plaval pol ure daleč, kjer se je ustavil v nekem grmovju in se tako rešil. Ta mi je pripovedoval, da je skušal jednega utonjenih rešiti, a breme mu je bilo preteško, voda prederoča, in moral ga je spustiti, da je sam sebe rešil. Ostala dva sta pa prišla pod ladijo, in ko se je jeden prijel za desko ladije, priplaval je drugi do njega, katerega je prvi z jedno roko zagrabil. Oba so potem po vrvi na ladijo izvlekli in tako rešili strašne smrti.

* (Nesreča na železnici.) Na moravsko-slezijske železnice je vlak iz tira skočil. Dva strežaja sta mrtva ostala, dva sta pa teško ranjena. Izmed potovalcev jih je več lahko ranjenih in obtočenih.

* (Veliki požari.) Iz Odese se poroča 21. febr.: Denes je zgorela v predmestju Peresipu fabrika za cukr, ki je bila zavarovana za 120 000 rubljev. Razen poslopja je pogorelo 100 000 pudov dvopečenega kruha, ki nij bil zavarovan. Cela škoda je 300 000 rubljev. — Iz Peterburga pa se poroča, da je zgorelo industrijalno poslopje kneza Vjazemskega v vrednosti treh milijonov rubljev. Zavarovano je bilo pri treh družbah.

Tuji.

5. marca:

Pri Slonu: Obreza iz Cerknice. — Kavčič iz Sevnice.

Pri Malič: Pokorny iz Dunaja. — Ladstätter iz Gradca. — Wittendorfer iz Maribora. — Land iz Dunaja. — Mullič iz Trsta. — Golob iz Vrhnike. — Wolf iz Dunaja.

Tržne cene

v Ljubljani 6. marca t. l.

Pšenica hektoliter 9 gld. 59 kr.; — rož 6 gld. 50 kr.; — ječmen 5 gld. 85 kr.; — oves 3 gld. 41 kr.; — ajda 6 gld. 34 kr.; — prosó 6 gld. 18 kr.; — koroza 6 gold. 60 kr.; krompir 100 kilogramov

3 gld. 21 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. 50 kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 80 kr.; — špeh trisen — gld. 68 kr.; — špeh povejen — gld. 72 kr.; jajce po 1¹/₂ kr.; — mlika liter 7 kr.; govednine kilogram 52 kr.; — telečnine 50 kr.; — svinjsko meso 52 kr.; — sosa 100 kilogramov 1 gld. 95 kr.; — slame 1 gold. 78 kr.; — drva trla 4 kv. metrov 6 gold. 50 kr.; — meška 4 gld. 50 kr.

Dunajska borza 6. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63 gld. 40	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67	20
Zlata renta	75	—
1860 drž. posojilo	111	—
Akcije narodne banke	807	—
Kreditne akcije	233	80
London	18	65
Napol.	9	48 ¹ / ₂
C. kr. cekini	5	59
Srebro	104	75
Državne marke	58	60

Bukova drevesa (šibe),

vsake debelosti in velikosti, za žagance, za tako imenovane tavolete i. t. d. se prodajejo.

Blagovoljna vprašanja odgovorita

Brata Korén,

(73—1) v Planini, postaja Rakek.

Slovenske knjige.

V „narodnej tiskarni“ se dobé, in morejo tudi po poštne povzetji naročiti najnovejše slovenske knjige:

1. „Doktor Zober“, originalen slovenski roman od J. Jurčiča. Cena 60 kr.
2. „Kalfornske povesti“ od Bret Harte-a. Cena 50 kr.
3. „Tugomer“, tragedija v 5. dejanjih. Spisal J. Jurčič. Cena 60 kr.
4. „Na žerinjah“, izviren roman. Spisal Janko Krsnik. Cena 60 kr.
5. „Župnik Wakefeldski“. Spisal Oliver Goldsmith. Iz angleščine poslovenil Janez Jesenko. Cena 1 gld.
6. „Mej dvema stoloma“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 50 kr.
7. „Cvet in Sad“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 80 kr.

Slovenske

lepoznanske knjige.

V založbi „Narodne tiskarne“ v Ljubljani so izšle in se morejo dobiti sledeče slovenske knjige:

A. Romani in povesti:

1. Erazem Tatenbah. Izvirna povest, spisal J. Jurčič, velja 50 kr.
2. Meta Holdenis. Roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik 50 kr.
3. Kantorčica. Roman s pogorskega zakotja, Češki spisala Karlina Sežla; poslovenil Franjo Tomšič, velja 50 kr.
4. Prvi poljub. Novela, spisal J. Skalec. — Na črni zemlji. Novela, spis. J. Skalec, velja 25 kr.
5. Kuzen. Novela, francoski spisal H. Rivière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki. Francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik, velja 25 kr.

B. Listki v zvezkih:

- I. zvezek, ki obsega: Stenografija, sp. dr. Ribič. — Životopisje, sp. Rajc Bož. — Prešern, Prešerin ali Presiren, sp. Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, sp. J. Jurčič. — N. Machiavelli, sp. dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, sp. dr. Celestin. — Trstovo z grozdem na Ruskem, sp. dr. J. Vošnjak. — Čigava bode? Novelica, sp. J. Ugrmec. Velja 25 kr.
 - IV. zvezek, ki obsega: Lepi dnevi. Sp. Paulus. — Plaseč. Novela. Ruski spisal N. V. Gogol; poslovenil L. Gorenjec. — Nekoliko opazek o izdaji slovenskih narodnih pesnij. Spisal prof. dr. Krek. Velja 25 kr.
- Kdor hoče katero koli teh knjig dobiti, naj piše „Narodnej tiskarni“ in jih dobi po poštne povzetji. Vse skup se dajo za znižano ceno 2 gold.